

[Aksel Larsen.]

ning på den 20. kongres i Sovjetunionens kommunistparti har sovjetregeringens internationale politik været udtrykt med ordet og begrebet: sameksistens, og Khrustjov har været den ivrigste talsmand derfor, og han har været det med rette. Atom- og raketvåbnenes udvikling har skabt en situation, hvor enhver statsleder, der har blot nogen ansvarsfølelse og menneskeforstand i behold, burde vide, at en storkrig kun kan betyde gensidig ødelæggelse og mest sandsynligt total udryddelse af alt menneskeligt liv på jordkloden. Uanset alle eksisterende sociale og økonomiske modsætninger må sameksistens, den fredelige sameksistens, stå som den eneste mulighed, ja, som en nødvendighed. Det må den også for alle, som har en socialistisk målsætning. Efter en brintbombekrig er der intet og ingen at opbygge socialistiske samfund med.

Meget tyder imidlertid på, at der inden for det, man kalder den socialistiske lejr, er væsentlige kræfter, der ikke godkender sameksistensens politik, og at disse kræfter har kunnet bruge de amerikanske provokationer til at forhindre topmødet. I denne forbindelse må jeg minde om visse kinesiske røster, der synes mildt sagt dogmatiske, og hvis konklusion ærlig talt ikke ligger så forfærdelig langt fra Trotskijs teorier om den permanente revolution. Hvorom alt er, modstandere af sameksistens i begge lejre synes at have arbejdet for genoptagelse af styrkens politik, hvormed naturligvis ikke være sagt, at de har nået deres mål. Men hvad så nu? Verden er slynget ikke måneder, men formentlig år tilbage. Det nytter ikke at nægte det, den kolde krigs fronter er ved at stivne på ny.

Det vil være gavnligt, om Danmark og andre europæiske NATO-stater gør sig det klart, at militære alliancer er noget skrøbeligt noget, at små lande ikke skal stole på store allierede. De militæralliancer, USA har opbygget, og hvorved det praktisk talt har indkredset Sovjetunionen, som følgerigt adskilligt mere end USA har grund til at frygte overraskelsesangreb, synes at lide af alvorlige indre svagheder. Begivenhederne i Korea, Japan og Tyrkiet taler deres tydelige sprog. De giver også anledning til at tænke over den kæmpemæssige historiske

løgn, at Atlantpagten var dannet for at værne demokratiet, og der er så meget mere grund til at tænke over det, som den højtærede udenrigsminister netop i dag har udtrykt håbet om, at begivenhederne i Atlantpagtstaten Tyrkiet vil komme til at danne indledningen til fri valgs afholdelse og til en demokratisk parlamentarisk periodes indledning. Hidtil har vi fået at vide, at Atlantpagten var en sammenslutning af demokratiske stater, og nu håber udenrigsministeren, at efter militærrevolutionen i Tyrkiet kan udviklingen dér komme til at danne indledningen til demokrati. Ja, al den slags vidner i hvert fald om, at NATO har et ret dårligt grundlag, og det vidner om svaghed i Atlantpagten.

Så hævdes det imidlertid, at NATO er en forsvarsalliance, et fredens værktøj, og at NATOs medlemsstater er ligeberettigede. Hvad hjælper alle disse påstande, når det gang på gang viser sig og nu er demonstreret mere end tydeligt, at den største NATO-magt, nemlig USA, driver sin egen udenrigspolitik indbefattet støtte til de værste fascistiske diktatorer, jeg tænker f. eks. på Syngman Rhee, og udarbejdelse af provokationer, der kan bringe verden til krigens afgrund, uden at deres allierede åbenbart har den ringeste indflydelse derpå.

Jeg gentager mit spørgsmål til den højtærede udenrigsminister: blev han på NATO-mødet i Istanbul orienteret om den måde, USA driver udenrigspolitik på og forberedte topmødet på? Hvis han ikke blev det, er det et bevis på, at vi med medlemsskabet i Atlantpagten er kommet ind i noget uhyre farligt, for så kan altså en af Atlantpagtens stater ved sin provokatoriske politik bringe os i krig, uden at vi har haft nogen som helst indflydelse derpå. Hvorfra startede det nedskudte spionfly? Fra Tyrkiet. Hvor skulle det lande? I Bodø i Norge. Men hvorfra er andre spionfly startet, og hvor er de landet? Ja, herom ved vi ingenting, ud over at de i hvert fald ikke starter fra det amerikanske fastland. Vi ved altså med andre ord, at USA kynisk bruger eller misbruger sine ærede allieredes flyvepladser til den slags provokatoriske og folkeretsstridige flyvninger. Man kan synes så lidt, man vil, om Sovjetregeringens bebudelse af, at man vil rette militære slag formentlig med raketter mod sådanne flyvepladser, men enhver